

1

เข้านั้นมีรถบรรทุกเสียจอดปิดทางออกตรงถนนหมายเลขสี่ ไทเลอร์ วีเวอร์ จึงต้องใช้เวลามากถึงสี่สิบแปดนาทีสามสิบเอ็ดวินาทีซึ่งขับรถจากบ้านไปที่ทำงาน ทั้งที่อยู่ห่างกันแค่สิบสี่กิโลเมตร ช้ากว่าปกติราวสิบสองนาที เขาใช้เวลาอีกสี่สิบแปดวินาทีจอดรถ และอีกสามสิบสามวินาทีเดินจากลานจอดรถของเจ้าหน้าที่ไปยังประตูทางเข้า กว่าที่จะผ่านด่านรักษาความปลอดภัย ตอกบัตร เอากระเป๋าใส่ล็อกเกอร์ และแวะเข้าห้องน้ำ เขาก็เสียเวลาไปอีกแปดนาทีสี่สิบเก้าวินาที เขารีบเข้าไปตีหมวกเปียในห้องสำหรับเจ้าหน้าที่แล้วเดินไปที่ห้องควบคุม ทั้งหมดใช้เวลาหนึ่งนาทีสี่สิบเจ็ดวินาที รวมแล้ววีเวอร์ เจ้าหน้าที่ดูแลห้องควบคุมประจำสถานพยาบาลของเรือนจำกลางใช้เวลาสี่สิบนาทีแปดวินาทีออกจากประตูบ้านและเดินเข้าสู่วันที่เลวร้ายที่สุดในชีวิตของเขา

วีเวอร์ใจเต้นรัวแรงขณะเดินเข้าไปใกล้ห้องควบคุมทางปีกตะวันตก ซึ่งเป็นพื้นที่ความมั่นคงสูงสุดของเรือนจำ ปกติห้องควบคุมคับแคบกรูกระจกกันกระสุนขนาดใหญ่ห้องนี้มีเจ้าหน้าที่ประจำอยู่ตลอดเวลาไม่ว่าจะกลางวันหรือกลางคืน แต่เขาเดินมาได้ครึ่งทางแล้วยังไม่เห็นใครสักคน นี่คือเรื่องแรกที่ทำให้เขาเริ่มกังวล ส่วนเรื่องที่สองคือประตูป้องกันการจู่โจมเปิดกว้างโดยไม่มีใครเฝ้า แต่สิ่งที่ทำให้เขาใจเสียมากที่สุดคือรอยเลือดบนกระจกกันกระสุนด้านในของห้องควบคุม

“ไม่นะ ไม่ ไม่...” เสียงของเขาดังขึ้นเรื่อย ๆ ฝ่าเท้าเปลี่ยนจากเดินเป็นวิ่ง พวงกุญแจขนาดใหญ่ซึ่งห้อยอยู่กับเข็มขัดแกว่งกระทบต้นขาข้างขวา เสียงดัง

วีเวอร์วิ่งมาถึงประตูห้องควบคุมภายในสองวินาที แล้วฝ่าร้ายของเขา ก็กลายเป็นจริง

วาร์กัสและเบตส์ ผู้คุมทั้งสองนอนจมกองเลือดอยู่ในห้อง พวกเขา ถูกปาดคอเสียชีวิต

“อะไรอะเนี่ย!”

วีเวอร์ต้องก้าวข้ามร่างของทั้งสองเพื่อเข้าไปดูจอมอนิเตอร์ที่แสดงภาพ ในห้องข้างแต่ละห้อง วันนี้มีนักโทษในห้องซึ่งความมั่นคงสูงสุดเพียงคนเดียว เขาตรวจสอบภาพจากห้องซึ่งหมายเลขหนึ่ง

ว่างเปล่า

ร่างของใครอีกคนนอนจมกองเลือดอยู่ในห้องข้าง ร่างนั้นถูกจับถอด เสื้อผ้าจนเปลือยเปล่า วีเวอร์จำได้ทันทีว่านั่นคือผู้คุมทอร์เรส

เขาเริ่มสูดอากาศไม่เข้าปอด ลมหายใจติดขัด

“เวรแล้ว เวรแน่ ๆ”

เขาดูแลห้องควบคุมประจำสถานพยาบาลของเรือนจำกลางมาเก้าปีและยังไม่เคยเจอนักโทษหลบหนีมาก่อน

“บ้าเอ๊ย!” วีเวอร์สบถลั่น “เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นได้ยังไงวะ”

เขากวาดตามองรอบห้องควบคุมอีกครั้ง ตลอดชีวิตเขาไม่เคยเห็น เลือดท่วมขนาดนี้และไม่เคยต้องสูญเสียเพื่อนร่วมงาน แม้จะรู้ว่าสายเกินไป แต่สิ่งแรกที่วีเวอร์ทำก็คือกดสัญญาณเตือนภัย แล้วเสียงไซเรนก็ดังก้องไปทั่ว เรือนจำ จากนั้นกดโทรศัพท์ด้วยนิ้วมือสั้น ๆ เพื่อแจ้งข่าวไปที่สำนักงานเอพีไอ ในควอนติโก ทว่ายังไม่ทันกดโทรเขาก็ชะงักเมื่อรู้ว่ามองข้ามบางอย่างไป

แสงไฟสีขาวกะพริบวาบมาจากลิ้นชักซึ่งเปิดค้างไว้เล็กน้อย

“นั่นอะไร”

เขาก้าวข้ามร่างของวาร์กัสอีกครั้ง พอเท้าขวาเหยียบพื้นห้องด้วยเลือด เขาก็ลื่นไถล วีเวอร์ยื่นมือออกไปพุงตัวตามสัญชาตญาณ มือซ้ายควานไม่เจออะไร แต่มือขวาจับลิ้นชักที่เปิดแฉกไว้ได้ทัน แสงสีขาวยังกะพริบไม่หยุด ท่ามกลางเสียงไซเรนดังสนั่นวีเวอร์ก็ยังได้ยินเสียงคลิกเมื่อเขาดึงลิ้นชัก

นั่นเป็นเสียงสุดท้ายที่เขาได้ยินก่อนที่ศีรษะจะระเบิดกระจาย เหลือเพียง
กองเลือด กระจุก และชิ้นส่วนสมอง

SAMPLE

2

ศูนย์วิเคราะห์อาชญากรรมอุกฉกรรจ์แห่งชาติหรือเอ็นซีเอวีซีเป็นหน่วยงานพิเศษของเอฟบีไอซึ่งเริ่มเป็นรูปเป็นร่างตั้งแต่ปี 1981 และก่อตั้งสำเร็จอย่างเป็นทางการในปี 1984 หน้าที่หลักของหน่วยงานนี้คือการสนับสนุนเจ้าหน้าที่ตำรวจในการสืบสวนคดีอาชญากรรมรุนแรงที่มีลักษณะผิดปกติ ไม่เพียงแค่นั้น อาณาเขตของสหรัฐอเมริกา แต่รวมถึงคดีในประเทศอื่นทั่วโลก

เอเดรียน เคนเนดี ผู้อำนวยการของเอ็นซีเอวีซีจะคอยควบคุมการสืบสวนคดีต่าง ๆ จากสำนักงานใหญ่ซึ่งอยู่ที่สถาบันฝึกอบรมเจ้าหน้าที่เอฟบีไอใกล้เมืองควอนติโก รัฐเวอร์จิเนีย หรือไม่ก็จากสำนักงานกว้างขวางของเขาที่ชั้นบนสุดของอาคารเจ. เอ็ดการ์ ฮิวเวอร์ในวอชิงตัน ดี.ซี. แต่เข้านั้นมือถือของเขาตั้งขึ้นขณะที่เขาไม่ได้อยู่ในสำนักงานทั้งสองแห่ง เขาเดินทางมาลอสแอนเจลิสเพื่อติดตามคดีฆาตกรต่อเนื่องที่เอฟบีไอร่วมสืบกับตำรวจลอสแอนเจลิส

“งานศพของเจ้าหน้าที่พิเศษแลร์รี วิลเลียมส์จะจัดขึ้นในอีกสองวันข้างหน้า” เคนเนดีพูดขณะเตรียมจะเดินออกจากห้องทำงานของฮันเตอร์และการ์เซีย น้ำเสียงเขาฟังดูเหนื่อยล้าและแหบพร่าจากการสูบบุหรี่มาเป็นเวลาหลายสิบปี “งานจัดที่วอชิงตัน ดี.ซี. ผมบอกไว้ก่อนเผื่อพวกคุณไปร่วมงานได้”

“เขาเป็นเจ้าหน้าที่มือดีมาก” การ์เซียพูด

“หนึ่งในเจ้าหน้าที่ฝีมือเยี่ยมที่สุดของผม” เคนเนดีเสริม

“ผมรู้สึกเป็นเกียรติมากที่ได้ร่วมงานกับเขา” ฮันเตอร์เสริม

ทันใดนั้นมือถือของเคนเนดีก็ดังขึ้น เขาหยิบมันขึ้นมาแหบหู

“ผู้อำนวยการเอเดรียน เคนเนดี” เขาพูด

เคนเนดีนั่งฟังปลายสายครู่หนึ่ง หัววินาทีแรกสีหน้าของเขาฉายแววสับสน หัววินาทีต่อมาเปลี่ยนเป็นประหลาดใจ และหัววินาทีต่อจากนั้นกลายเป็นตกใจ ระคนโกรธแค้น

“หมายความว่ายังไง จู่ ๆ ก็หายตัวไปเนี่ยนะ”

คำพูดนั้นทำให้ฮันเตอร์และการ์เซียหันไปมองเคนเนดีอย่างสงสัย

“ฆ่าผู้คุมไปสามคนเลยเหรอ...อะไรนะ ลีคนเหรอ”

“เกิดอะไรขึ้นครับ” การ์เซียถาม

เคนเนดียกมือเป็นเชิงว่าให้รอก่อน

“แสดงว่าเขาเดินลอยชายผ่านด่านรักษาความปลอดภัยออกไปง่าย ๆ ี่นเหรอ” เสียงแหบห้าวของเคนเนดีเริ่มดังขึ้น “ทำงานกันประสาอะไร...ว่าไงนะ เขาถูกย้ายไปไหน” เมื่อได้ฟังคำตอบเคนเนดีก็ยกมือกุมศีรษะ “กับดักในห้องควบคุมเหรอ” เคนเนดีเบิกตาโต “เขาติดตั้งกับดักในห้องนั้นได้ยังไง ใช้อะไรทำ ว่าแต่หมอนั้นไปเอา...”

เขาชะงักเมื่อรู้ว่าตอนนี้คำตอบไม่สำคัญอีกแล้ว

“เอาละ แจ๊งข่าวไปที่หน่วยงานตำรวจทั่วประเทศเดี๋ยวนี้ ผมต้องการให้เจ้าหน้าที่ทุกคนระดมกำลัง...ย้ำว่าทุกคน แล้วแจ้งกระทรวงยุติธรรมด้วยการตามล่านักโทษหลบหนีครั้งนี้จะเป็นความร่วมมือระหว่างสำนักงานตำรวจศาลกับเอฟบีไอ เราจะไม่ปล่อยให้พวกเขาจัดการกันเอง” เคนเนดีสุดท้ายใจลึกอย่างโกรธเกรี้ยว “ส่งชื่อผู้บัญชาการเรือนจำให้ผมด้วย ทำงานผิดพลาดขนาดนี้ปล่อยไว้ไม่ได้ ผมกำลังจะกลับไป อะไรนะ ยังไม่จบเหรอ”

เขาฟังต่ออีกประมาณสิบหัววินาที

“พูดใหม่ซิ ใจเย็น ๆ แล้วเล่าให้ผมฟังอีกรอบ”

เคนเนดีเหลือบมองฮันเตอร์พร้อมกับสีหน้าที่เปลี่ยนไปอีกครั้ง มันเป็นสีหน้าแห่งความเจ็บปวด

“แนใจนะ” เขาถามปลายสาย “นั่นส่งรูปมายืนยันด้วย เดี่ยวนี้เลย”

เคนเนดีวางสาย แวตาทิมองฮันเตอร์เต็มไปด้วยความทุกข์

“เกิดอะไรขึ้น เอเดรียน” ฮันเตอร์ถามด้วยน้ำเสียงสงบนิ่ง

“เขาหายไปแล้ว” เคนเนดีตอบเสียงสั้น แวตตาเปลี่ยนเป็นว่างเปล่า “เขา
หนีไปแล้ว”

“ใครหนีไปไหนครับ” การ์เซียพูดลุกขึ้นยืน “อาเธอร์ เวเบอร์นะเหรอ”
เขามองฮันเตอร์พลางสายตึรชะ “ศาลยังไม่ได้ตัดสิน เขาไม่น่าจะอยู่ในเรือนจำ
กลาง แต่สักวันหมอนั่นต้องได้เข้าไปอยู่แน่”

“ไม่ใช่” เคนเนดีตอบ “ไม่ใช่อาเธอร์ เวเบอร์”

“แล้วใครล่ะครับ” การ์เซียถามซ้ำ

ความหวาดหวั่นแล่นขึ้นมาตามแนวสันหลังของฮันเตอร์ทันที เพราะเขา
รู้แล้วว่าเคนเนดีหมายถึงใคร

ส่วนการ์เซียเดาไม่ออก แต่เห็นชัดว่าเคนเนดีกับคู่หูของเขาต่างรู้คำตอบ
แล้ว

“ใครหนีไปครับ” การ์เซียถามเป็นครั้งที่สาม

“ลูเซียน” เคนเนดีตอบ

ฮันเตอร์หลับตาลง

“ลูเซียนเหรอ” การ์เซียถามพลางมองหน้าฮันเตอร์สลับกับผู้อำนวยการ
เคนเนดี “ลูเซียนคือใคร”

ฮันเตอร์ลืมตาแต่ไม่พูดอะไร

“ลูเซียน พอลเตอร์หนีไปแล้ว” เคนเนดีย้ำอีกครั้ง ทำทางเปลี่ยนไปโดย
สิ้นเชิง ตอนนีเขาดูโศกเศร้าอย่างที่สุด

การ์เซียไม่เคยเห็นคู่หูของเขาแสดงสีหน้าท่าทางอย่างนี้มาก่อน ถ้าเขา
ไม่รู้จักฮันเตอร์ก็คงนึกว่าอีกฝ่ายกำลังหวาดกลัว

“โรเบิร์ต บอกมาสิว่าลูเซียน พอลเตอร์คือใคร”

3

ฮันเตอร์เป็นลูกคนเดียว พ่อแม่มาจากชนชั้นแรงงานในคอมป์ตันซึ่งเป็นย่านของคนจนทางตอนใต้ของลอสแอนเจลิส แม่ของเขาเสียชีวิตด้วยโรคมะเร็งตั้งแต่เขาอายุเพียงเจ็ดขวบ พ่อไม่เคยแต่งงานใหม่ และต้องทำงานสองอย่างเพื่อหาเลี้ยงลูกชายผู้ไม่มีมันสมองต่างจากเด็กทั่วไป ฮันเตอร์ฉลาดเฉลียวกว่าเด็กคนอื่นมาก

ทุกคนสังเกตเห็นว่าฮันเตอร์แตกต่างจากเด็กคนอื่นตั้งแต่อายุยังน้อย การเรียนไม่ใช่เรื่องท้าทายสำหรับเขา กลับน่าเบื่อหน่ายด้วยซ้ำ เขาทำแบบฝึกหัดทั้งหมดของเด็กเกรด 6 เสร็จภายในสองเดือน ก่อนจะอ่านตำราของเด็กเกรด 7 ไปจนถึงเกรด 9 เพราะไม่มีอะไรทำ ครูใหญ่เห็นความอัจฉริยะในตัวเขา หลังจากปรึกษา กับพ่อของฮันเตอร์ ครูใหญ่จึงติดต่อโรงเรียนเมอร์แมนสำหรับเด็กที่มีพรสวรรค์ซึ่งตั้งอยู่บนถนนมัลฮอลล์แลนด์ไทรฟฟ์ที่ฝั่งตะวันตกเฉียงเหนือของลอสแอนเจลิส หลังผ่านการสอบและการทดสอบมากมาย ฮันเตอร์ก็ได้เข้าเรียนที่โรงเรียนเมอร์แมนในฐานะนักเรียนเกรด 8 ด้วยวัยเพียงสิบสองขวบ

เมื่ออายุสิบสี่ฮันเตอร์ก็ศึกษาวิชาภาษาอังกฤษ ประวัติศาสตร์ ชีววิทยา คณิตศาสตร์ และเคมีจนทะลุปรุโปร่ง การเรียนมัธยมปลายที่ปกติใช้เวลาสี่ปีจึงเหลือแค่สองปี เขาสำเร็จการศึกษาตอนอายุสิบห้าด้วยรางวัลเกียรตินิยม และเพราะจดหมายรับรองจากครูทุกคนที่ยินดีเขียนให้เขา ฮันเตอร์จึงได้รับการตอบรับจากมหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ดให้เข้าเรียนในฐานะนักศึกษาพิเศษ ในยุคนั้นที่นั่นถือเป็นมหาวิทยาลัยชั้นยอดด้านจิตวิทยา

แม้ฮันเตอร์จะเป็นเด็กหนุ่มหน้าตาดี แต่เขาขอมไป เด็กๆ ไป แกรมแต่งตัวแปลกกว่าคนอื่น สาว ๆ ในมหาวิทยาลัยเลยไม่สนใจเขา ซ้ำยังตกเป็นเป้า

ถูกกลั่นแกล้ง รูปร่างเขาไม่เหมาะจะเล่นกีฬาและเขาก็ไม่มีความสามารถด้านนั้น ฮันเตอร์จึงมักใช้เวลาว่างชลุกอยู่ในห้องสมุด อ่านหนังสือเล่มแล้วเล่มเล่าจบอย่างรวดเร็วจนน่าอัศจรรย์ ตอนนั้นเองที่เขาเริ่มสนใจเรื่องอาชีวศึกษาและกระบวนการคิดของบุคคลผู้ถูกเรียกว่าปีศาจ

ฮันเตอร์เรียนได้เกรดสี่ตลอด สำหรับเขาการเรียนในมหาวิทยาลัยเป็นเรื่องสบาย ๆ แต่ไม่นานเขาก็เริ่มเบื่อบที่ต้องถูกกลั่นแกล้ง ถูกซ้อม และถูกเรียกว่าไอ้ขี้ก้าง เขาจึงเริ่มยกน้ำหนักและฝึกศิลปะป้องกันตัวตามที่เพื่อนคนหนึ่งแนะนำ แม้การออกกำลังกายอย่างหนักจะทำให้เขาเหนื่อยล้า แต่ฮันเตอร์ไม่ย่อท้อ ภายในหนึ่งปีก็เห็นผลชัดเจน รูปร่างของเขาบึกบึนกว่าเดิมมาก จากไอ้ขี้ก้างจึงเป็นไอ้บึก และภายในไม่ถึงสองปีเขาก็กลายเป็นนักคาราเต้สายดำ ไม่มีใครกล้าแกล้งเขาอีก แถมสาว ๆ ก็เริ่มหันมามอง

ฮันเตอร์จบการศึกษาระดับปริญญาตรีสาขาจิตวิทยาพร้อมเกียรตินิยมอันดับหนึ่งตอนอายุสิบเก้า และสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอกสาขาการวิเคราะห์พฤติกรรมอาชญากรและจิตชีววิทยาตอนอายุยี่สิบสาม ต้องขอบคุณอาจารย์คนหนึ่ง วิทยานิพนธ์หัวข้อการศึกษาจิตวิทยาขั้นสูงในพฤติกรรมอาชญากรของเขาจึงถูกบรรจุเข้าหลักสูตรของเอ็นซีเอวีซี และกลายเป็นสิ่งที่ทุกคนในสถาบันฝึกอบรมเจ้าหน้าที่เอพีไอเมืองควอนติโก รัฐเวอร์จิเนียใช้ศึกษาต่างตำราจนถึงปัจจุบัน

แต่หลังจากได้รับปริญญาเอกเพียงสองสัปดาห์ โลกทั้งใบของฮันเตอร์ก็พังทลายเป็นครั้งที่สอง

ตลอดสามปีครึ่งพ่อของเขาทำงานเป็น รมภ. ที่ธนาคารแห่งอเมริกาสาขาอวาลอน นูเลอวาร์ด แต่แล้วก็เกิดเหตุปล้นธนาคาร พ่อถูกยิงเข้าหน้าอกหนึ่งนัด การผ่าตัดช่วยชีวิตใช้เวลาหลายชั่วโมง หลังจากนั้นพ่อก็อยู่ในภาวะโคม่า ไม่มีใครช่วยอะไรได้อีกนอกจากรอเท่านั้น

ฮันเตอร์เฝ้าพ่ออยู่ข้างเตียง ได้แต่มองพ่ออาการทรุดลงทุกวันจนกระทั่งเสียชีวิตในสิบสองสัปดาห์ต่อมา ตลอดระยะเวลานั้นทำให้ฮันเตอร์เปลี่ยนเป็นคนละคน เขาคิดแต่จะแก้แค้น พอตำรวจบอกว่ายังไม่เจอผู้ต้องสงสัยเขาก็รู้ทันทีว่าคงไม่มีทางจับตัวคนร้ายได้ เขารู้สึกว่าตัวเองไร้ประโยชน์จนก่อให้เกิดเป็น

ความโกรธแค้นรุนแรง หลังงานศพผ่านไปผ่านพ้นไปฮันเตอร์จึงคิดว่าแค่ศึกษากระบวนการคิดของอาชญากรยังไม่เพียงพอ และไม่มีวันพอ เขาจะต้องจับคนชั่วพวกนั้นให้ได้ด้วยมือของเขาเอง

ฮันเตอร์จึงเลือกทำอาชีพตำรวจ และได้แต่อย่างรวดเร็วจนกลายเป็นนักสืบอายุน้อยที่สุดของกรมตำรวจลอสแอนเจลิส เขาประจำอยู่หน่วยคดีฆาตกรรมพิเศษซึ่งอยู่ในแผนกคดีฆาตกรรมและโจรกรรม รับผิดชอบคดีฆาตกรรมต่อเนื่องหรือคดีฆาตกรรมที่อยู่ในความสนใจของสาธารณชน คดีประเภทนี้ต้องอาศัยเวลาและความเชี่ยวชาญสูงในการสืบสวน แต่คดีฆาตกรรมในลอสแอนเจลิสต่างจากคดีอื่นที่เกิดขึ้นทั่วโลก เมื่อนั้นดูจะตึงตูด...หรืออาจเรียกว่าได้ว่าเป็นที่บ่มเพาะฆาตกรโรคจิต นายกเทศมนตรีและกรมตำรวจลอสแอนเจลิสจึงตั้งหน่วยย่อยในหน่วยคดีฆาตกรรมพิเศษเพื่อสืบสวนคดีอาชญากรรมสะเทือนขวัญและโหดเหี้ยมกว่าปกติ ชื่อว่าหน่วยคดีอุกฉกรรจ์โดยมีฮันเตอร์เป็นหัวหน้าหน่วย เขาเห็นที่เกิดเหตุสุดสยองมานักต่อนัก ไม่มีอะไรทำให้เขาขวัญผวาหรือสะดุ้งสะเทือนได้อีกแล้ว การเสียชีวิตแปลกใจเมื่อเห็นคู่หูแสดงสีหน้าเหมือนหวาดกลัวแบบนั้น

“ลูเซียน พอลเตอร์คือใคร” การเซี่ยถามอีกครั้งพลางมองหน้าฮันเตอร์สลับกับเคนเนดี

ทั้งสองไม่สบตาเขา

“โรเบิร์ต” การเซี่ยเรียก เสียงเริ่มเข้มขึ้นเหมือนพ่อที่กำลังดุลูกชายจอมดีด “ลูเซียน พอลเตอร์คือใคร”

“ถ้าพูดให้เข้าใจง่าย...”

ฮันเตอร์ยอมหันหน้ามาสบตาคู่หูแล้ว แต่คนที่ตอบกลับเป็นเคนเนดี น้ำเสียงเขาฟังดูหวาดหวั่นยิ่งกว่าเมื่อสักครู่

“ลูเซียน พอลเตอร์คือ...”

การเซี่ยหันไปมองหน้าผู้อำนวยการ

“ปีศาจในคราบมนุษย์”

4

กว่าเคนเนดีจะได้รับโทรศัพท์แจ้งเหตุนักโทษแหกคุก ลูเซียน พอลเตอร์ก็ข้ามพรมแดนระหว่างรัฐเวอร์จิเนียกับรัฐเทนเนสซีไปเรียบร้อยแล้ว และกำลังมุ่งหน้าไปเมืองน็อกซ์วิลล์ จุดหมายคือกระท่อมหลังเล็ก ๆ ในพื้นที่ชุ่มน้ำห่างไกลผู้คนทางตอนใต้ของรัฐลุยเซียนา

ลูเซียนารู้ดีว่าไม่ควรเอาแต่หนี ป่านนี้สัญญาเตือนภัยคงตั้งสนับไปทั่วเรือนจำ เอพปีโอและสำนักงานอัยการสูงสุดประจำรัฐคงได้รับแจ้งเหตุแล้ว พร้อมกับเหล่าเจ้าหน้าที่ออกตามล่าเขา วันนี้คงยังไม่มีการออกข่าวภาคเช้า ไม่น่าจะเร็วขนาดนั้น แต่อีกไม่นานน่าจะมีข่าวด่วนแทรกกลางรายการว่าเขาหนีออกจากคุก และไม่เกินเที่ยงรูปถ่ายตอนถูกจับกุมของเขาคงแพร่ไปทั่วประเทศ เขาต้องแปลงโฉมก่อนจะเดินทางต่อ อุปกรณ์คงหาได้ไม่ยากในเมืองใหญ่อย่างน็อกซ์วิลล์ แต่ก่อนจะไปถึงที่นั่นเขาต้องหาที่ทิ้งรถเซฟโรเลต โคลราโดสีเงินที่ขับอยู่

รถคันนี้เป็นของมานูเอล วาร์กัส ผู้คุมในเรือนจำ ลูเซียนฆ่าทุกคนในห้องควบคุมของสถานพยาบาล แล้วเอาเสื้อผ้า ปืน กระเป๋าตังค์ และกุญแจรถของพวกเขาไปด้วย หลังได้ยินเสียงสัญญาเตือนภัยไม่นานเจ้าหน้าที่คนอื่น ๆ คงรู้ว่าเขาขโมยรถไป จากนั้นก็แจ้งตำรวจให้จับตาดูรถเซฟโรเลต โคลราโดของวาร์กัส ตำรวจทั่วประเทศคงกำลังตามหารถคันนี้ ดังนั้นเขาต้องทิ้งมันให้เร็วที่สุด

ขณะขบคิดไซค์ก็เข้าข้าง ลูเซียนเห็นจุดแวะพักเบื้องหน้าทางขวาห่างออกไปประมาณสองร้อยเมตรมีรถคันหนึ่งจอดอยู่ มันคือรถออดี้ เอ 6 สีดำหนึ่งในรุ่นใหม่ล่าสุด

“เจอของดีเข้าแล้ว” ลูเซียนหยุดขณะขับตรงไปยังเป้าหมาย ก่อนจะชะลอรถแล้วเลี้ยวเข้าไปจอดตรงจุดแวะพัก เขาเห็นผู้หญิงซึ่งนั่งอยู่ที่เบาะคนขับกำลังคุยโทรศัพท์ ไม่มีใครนั่งอยู่ข้างเธอ เบาะหลังไม่มีเด็ก “เยี่ยม”

ลูเซียนจอดห่างออกมาสี่ช่องแล้วกวาดตาสำรวจรอบบริเวณอย่างรวดเร็วเพื่อมีคนมากับเธอ แต่อาจจะปวดศีรษะกันหันเลยเข้าไปฉี่ในพุ่มไม้ แต่ไม่เห็นใคร เขายิ้มและหันมองเธออีกครั้ง หน้าต่างรถเธอปิดสนิท เธอน่าจะอายุประมาณสี่สิบ หน้าตาพอดูได้ คางแหลมไปนิด จมูกกลมไปหน่อย ผมสีดำตัดสั้น และสวมแจ็คเก็ตหนังตัวบางสีน้ำตาล

เขาลงจากรถและแก้งทำเป็นตรวจดูยางล้อฝั่งคนขับ พลังลอบสังเกตเธออยู่ห่าง ๆ ราวสี่สิบล้านี่ เนื่องจากมือบังช่วงปากของเธอไว้เขาจึงไม่สามารถอ่านปากเธอได้ แต่ดูจากสีหน้า คิ้วที่ขยับขึ้นลง และการยกไม้ยกมือเป็นพัก ๆ ก็พอจะเดาออกว่าเธอกำลังทะเลาะกับปลายสาย

ลูเซียนเดินอ้อมรถไปตรวจดูยางล้ออีกฝั่ง คอยดูด้วยว่ามีรถคันอื่นเตรียมจะเลี้ยวเข้ามาจอดหรือเปล่า แต่ยังไม่เห็นใคร เมื่อเขาหันมองเจ้าของรถออดี้อีกครั้งก็เห็นว่าเธอวางสายแล้ว เธอโน้มตัวลง กลับตา และก้มหน้าซุกพวงมาลัย ดูเหมือนบทสนทนาจะจบไม่สวย

นี่แหละโอกาสทอง

ลูเซียนนัดฝุ่นที่มือ มองเงาสะท้อนของตัวเองบนหน้าต่างรถเพื่อดูความเรียบร้อย จากนั้นเดินไปที่รถออดี้

เขาโน้มตัวลงเล็กน้อย แค่นี้พอให้เธอเห็นหน้า

“ขอโทษนะครับ”

ลูเซียนเป็นนักเลี่ยนแบบชั้นยอด เขาสามารถเปลี่ยนน้ำเสียง ลำเนียง และเน้นหนักเบาในการพูดได้ตามต้องการเพียงชั่วพริบตา ตอนนี้เขาใช้น้ำเสียงอ่อนโยนทุ้มลึกจนแทบจะสะกดจิตคนได้ ดิตลำเนียงยานคางเล็กน้อยแบบชาวเทเนเนสซี

ผู้หญิงคนนั้นยังหลับตา มือและใบหน้าแนบกับพวงมาลัย ลูเซียนสังเกตเห็นว่าแหวนแต่งงานที่นิ้วนางข้างซ้ายของเธอหายไป รอยบูนุ่มกับสีผิวที่ต่างเป็นรูปแหวนทำให้ดูออกว่ามันเคยอยู่ตรงจุดไหนบนนิ้ว

เธอไม่ตอบ

“คุณครับ” ลูเซียนเรียกอีกครั้งพร้อมกับใช้ข้อนิ้วเคาะหน้าต่าง

แม้เสียงเคาะจะเบา แต่ก็ทำเอาอีกฝ่ายสะดุ้งตกใจจนไหล่กระตุกพลงสุดหายใจเฮือก ก่อนผล่อออกจากพวงมาลัย เธอเหลียวมองทางซ้ายอย่างตื่นตระหนก ดวงตาสีฟ้าที่มีน้ำตาคลอเพ่งมองดวงตาสีน้ำตาลเข้มของลูเซียน

“คุณไม่ใช่ไรโซใหม่” เขาถามอย่างห่วงใย

“อะไรนะคะ” เธอถามกลับอย่างสับสนโดยไม่เปิดหน้าต่าง ทำทางดูหงุดหงิดที่มีคนแปลกหน้ามารบกวน

“ขอโทษนะครับ” ลูเซียนพูดด้วยน้ำเสียงมีเสหน้แต่เจือความรู้สึกผิด “ผมไม่ได้ตั้งใจจะยุ่งเรื่องของคุณ แต่ผมเห็นคุณก้มหน้าซุกพวงมาลัยและเพิ่งเห็นคุณร้องไห้ด้วย เลยอยากถามว่าคุณเป็นอะไรหรือเปล่าเท่านั้นเอง คุณไม่เป็นไรโซใหม่ อยากดื่มน้ำหรือต้องการอะไรไหมครับ”

เธอมองชายแปลกหน้าซึ่งยืนชิดหน้าต่างอยู่หลายวินาที เขาหน้าตาดี ตัวสูงใหญ่ โหนกแก้มสูงเด่นชัด ริมฝีปากอिम ใบหน้าเหลี่ยมกร้าวแกร่ง ทว่าแววตาดูใจดี ดวงตาคมเข้มนั้นทำให้เธอรู้สึกว่าเขาน่าจะเป็นคนฉลาดและมีประสบการณ์สูง ผมสีน้ำตาลเข้มยาวระโบหู หนวดเคราดกหนาได้รับการตัดเล็มอย่างดี

เธอละสายตาจากใบหน้าแล้วพิจารณาเสื้อผ้าที่เขาสวมใส่ มันเป็นชุดเครื่องแบบสีกรมท่าคล้ายทหารพร้อมกับปักตราขนาดใหญ่บนไหล่ขวา แต่ดูไม่ออกว่าหน่วยงานไหน เห็นอกระเป๋าสีเสื้อปักชื่อไว้ด้วย อ่านได้ว่าเอ็ม. วาร์กัส และคาดเข็มขัดหนังสีดำเส้นหนา

“คุณเป็นตำรวจหรือคะ” แวดตาของเธอยังดูสับสน

ลูเซียนเห็นโอกาสที่จะทำให้เธอยอมลดกระຈกลง เขาชี้หูตัวเองแล้วส่ายหน้าเหมือนจะบอกว่าไม่ได้ยินเสียงเธอ

“ขอโทษครับ คุณว่าอะไรนะ”

ได้ผล เธอยอมลดภาระกลางเกือบครึ่งแล้วถามซ้ำ

ลูเซียนยิ้มอาย ๆ “ก็ไม่เชิงหรอกครับ” เขาหันข้างให้เธออ่านตราที่ปักอยู่บนไหล่ขวา “ผมเป็นแค่ผู้คุมในเรือนจำกลาง เพิ่งออกกะนะ” เขาไม่เปิดโอกาสให้เธอพูดต่อ “ทำไมเธอครับ คุณต้องการความช่วยเหลือจากตำรวจหรือเปล่าถึงได้มาจอตตรงนี้ ผมใช้วิทยุสื่อสารที่รถแจ้งตำรวจให้ได้นะ น่าจะเร็วกว่าโทรแจ้ง”

น้ำเสียงและสีหน้าของลูเซียนดูเป็นห่วงเป็นใยจนทำให้เธอคลายความหวาดระแวง

“ไม่ต้องหรอกค่ะ ฉันไม่ได้ต้องการตำรวจ ขอคุณนะค่ะ” น้ำเสียงของเธอฟังดูหม่นหมอง “ฉันขับมาจอตตรงนี้เพราะเพิ่งได้รับโทรศัพท์” เธอยกไหล่ “ข่าวไม่ค่อยดีเท่าไร ฉันคงขับไปคุยไปแล้วก็... ร้องให้ไปด้วยไม่ได้แน่”

ลูเซียนยิ้มบาง ๆ เหมือนชื่นชมที่เธอยังมีอารมณ์ขันได้

“เสียใจด้วยจริง ๆ นะครับ พอจะมีอะไรที่ผมช่วยได้บ้างไหม คุณอยากดื่มน้ำหรือกินขนมสักหน่อยไหม ของหวานอาจช่วยให้อารมณ์ดีขึ้นได้นะ ผมมีขนมติดรถไว้พอดี” เขาระดกนิ้วหัวแม่มือไปทางขวา

ผู้หญิงคนนั้นลดภาระกลางจนสุดแล้วมองลูเซียนอีกครั้ง เขารู้ทันทีว่าทำลายเกราะป้องกันตัวของเธอลำเร็จแล้ว คราวนี้การเข้าถึงก็เป็นเรื่องง่าย เธอไม่ได้มองว่าเขาอันตรายอีกต่อไป แหงล่ะ ก็เขายังหล่อ สุภาพ พุดจาดี แสดงความห่วงใยจากใจจริง แถมยังเป็นผู้คุมในเรือนจำกลางซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐ และเพิ่งเสนอว่าจะเรียกตำรวจให้ถ้าเธอต้องการ

เธอเลิกคิ้ว “ฉันอยากดื่มอะไรที่แรงกว่าน้ำเปล่าค่ะ”

ลูเซียนยิ้มอีกครั้ง “รับทราบครับ แต่ตอนนี้ผมคงเสนอให้คุณได้แค่ น้ำเปล่า...” เขานิ่งคิดครู่หนึ่งพลางยกมือเกาคาง “หรือบุหรี่ยี่สิบซอง”

เขาไม่สูบเพราะเลิกบุหรี่แล้ว แต่เห็นบุหรี่ยี่สิบซองอยู่ในช่องเก็บของของรถเซฟโรเลต

“ฉันเลิกบุหรี่มาสองปีแล้ว” เธอพูดพลางเอียงศีรษะเหมือนกำลังขังใจ “แต่เอาเถอะ ช่างมัน ฉันอุตส่าห์เลิกบุหรี่เพื่อไ้ผู้ชายหลายคน” เธอยกไหล่

“ปล่อยหมอนั้นไปตายซะ” เธอหันกลับมามองลูเซียน “ถ้าได้บุญหรือสักมวนก็ดี เหมือนกัน”

“ได้เลยครับ รอเดี๋ยวนะ”

เขาหันหลังแล้วเดินกลับไปที่รถ ขณะเอื้อมมือเข้าไปในช่องเก็บของหน้ารถก็ได้ยินเสียงประตูรถอืดเปิดและปิด เขากลับยิ้ม พอหันไปก็เห็นเธอลงมายืนอยู่ข้างประตูฝั่งคนขับ เธอเหม่อมองไปไกล แต่ไม่ได้มองถนน ลูเซียนเดินกลับไปหาเธอ ก่อนจะเคาะบุญหรือมวนหนึ่งออกจากช่องและยื่นให้

“ขอบคุณค่ะ” เธอเอาบุญหรือใส่ปากและคาบไว้

ลูเซียนหยิบบุญหรือมวนหนึ่งให้ตัวเอง ก่อนจะจุดทั้งสองมวน แน่ใจว่าเขาคงจุดให้เธอก่อน

อีกฝ่ายสูดควันเข้าปอดพลางหลับตา แหงนศีรษะไปข้างหลังด้วยท่าทางราวกับกำลังยั่ววน สีหน้าผ่อนคลายด้วยความพึงพอใจเมื่อได้สูบบุหรี่อีกครั้ง

“ให้ตายสิ!” เธอจ้องบุญหรือในมือ “รู้สึกรึ๊ตเป็นบ้า”

ลูเซียนสูบบ้าง เขาไม่พูดอะไรขณะลอบสังเกตอีกฝ่ายโดยไม่ให้เธอรู้ตัว เล็บมือได้รับการตัดแต่งอย่างดีจากช่างมืออาชีพ เลื้อยฝ่ารองเท้าดูก็รู้ว่ามันเป็นของมีเยื่อ ทั้งยังสวมนาฬิกาข้อมือโอเมก้า คอนสเทลเลชั่นราคาสามพันดอลลาร์

เขาเหลือบมองถนน ยังไม่มีรถคันไหนทำท่าจะเลี้ยวเข้ามาจอด แต่โชคอาจไม่เข้าข้างเขาเสมอไป เขาจะเสี่ยงไม่ได้เด็ดขาด

“นั่นสิครับ” เขาพูดแล้วเดินอ้อมไปยืนหน้ารถเธอ “ผมเลิกหลายครั้งแล้ว แต่สุดท้ายก็กลับมาสูบใหม่ ยังไงคนเราก็ต้องตาย มันเติมที่กับชีวิตดีกว่า”

“ฉันเห็นด้วย” เธอสูดควันเข้าปอดอีกเฮือก ก่อนจะเดินไปยืนข้างลูเซียน นี่แหละที่เขาต้องการ ตอนนี้ออโต้บิ่งเขาและเธอจากสายตาคอนนท้อองถนนอย่างมิดชิด

เธอเอนพิงกระจังประพรางหน้ารถ

“ฉันซื้ออิลิเซียค่ะ” เธอยื่นมือให้เขาจับ “อิลิเซีย แคมป์เบลล์”

“ยินดีที่ได้รู้จักครับ” ลูเซียนตอบแล้วจับมือเธอ “ผม ลูเซียน ฟอลเตอร์”

อลิเซียขมวดคิ้วพรางพยับพืดไปยังชื่อที่ปักอยู่บนนอกเสื้อของเขา “แล้ว เอ็ม. วาร์กัสละ”

ลูเซียนหลับตาเหมือนกำลังค้นหาบางอย่างในตัวเอง เมื่อลืมตาขึ้นอีกครั้ง ทำทางของเขาก็เปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง เขาพูดด้วยเสียงเรียบนิ่งไม่เหลือสำเนียง เทนเนสซี พร้อมกับจ้องเธอเขม็ง และคราวนี้แววตาของเขาทำให้เธอหวาดหวั่น ถึงขีดสุด

“อ้อ หมอนั้นนะเธอ” ลูเซียนตอบ “ไม่ต้องห่วงหรอก เขาไม่จำเป็นต้องใช้ชุดนี้อีกแล้ว ไม่มีวันที่จะได้ใช้มันอีก” ลูเซียนขยิบตาพร้อมกับจับมือเธอแน่นจนอีกฝ่ายสะบัดไม่หลุด “คุณก็เหมือนกัน คุณไม่จำเป็นต้องใช้รถคันนี้อีกแล้ว ไม่มีวันที่จะได้ใช้มันอีก”